

Een middag uit het leven van een (eind)redacteur...

Door Leonore Pulleman

Voor een artikel in een magazine moest ik vanuit Princenhage naar de andere kant van Breda. Van de straat had ik nog nooit gehoord. Het onderwerp van het gesprek was mooi maar complex. Goede voorinformatie had ik helaas niet en als ik de naam van mijn gesprekspartner googelde, leverde dat niets op. Ik ga graag goed voorbereid op pad, maar vandaag zat dat er dus niet echt in.

Met een wat ongemakkelijk gevoel startte ik mijn auto en voerde het adres in op de TomTom (nee, een Twingo heeft geen ingebouwd navigatiesysteem...). “Nummer bestaat niet”, was het antwoord van mijn navigator. Tja, dan maar naar de straat toe rijden en zelf het nummer zoeken. Nieuwbouw waarschijnlijk.

De straat had een soort van z-vorm, die ik zes keer heen en weer reed. Er bestond inderdaad geen woonhuis met het opgegeven nummer. Wel stond er een bontgekleurd – ongenummerd – gebouwtje ergens tussen de woonblokken. Terwijl ik mijn contactpersoon belde, kwam uit dat gebouwtje iemand zwaaiend naar buiten gerend. Ik griste snel mijn spullen bij elkaar, trok mijn TomTom van het raam, stapte uit en liep naar binnen.

Het bleek een buurthuis te zijn. Met niet één, maar een hele zaal vol interviewkandidaten. Terwijl 22 paar ogen mij afwachtend (of was het hoopvol?) aankeken, zakte mijn maag een etage naar beneden. Precies op dat moment klonk in de muisstille zaal een monotone stem vanuit mijn tas: “Probeer om te draaien.” Ik voelde het bloed als een raket naar mijn hoofd stijgen maar tegelijkertijd klonk er een bulderend gelach. Het ijs was gebroken.